

Stimați colegi judecători, distinși invitați !

Înainte de toate, dați-mi voie să profit de această ocazie și să-i transmit Doamnei Președinte al Curții de Apel Cluj, Denisa Bâldean, alesele mele sentimente de recunoștință și gratitudine pentru onoranta sa invitație de a lua parte la pregătirea prezentei festivități și la realizarea volumului comemorativ, la care mi-am adus modesta contribuție.

Este regretabil că nu se află în mijlocul nostru, din motive de sănătate, magistratul de excepție, domnul Teodor Petruș, primul președinte al Curții de Apel reînnoite acum 27 de ani, care însă ne-a asigurat că în cuget și simțiri va sărbători alături de noi.

Și acum, onorat auditoriu, vă rog să-i îngăduiți unui veteran al justiției clujene, care și-a început cariera de judecător acum 60 de ani, în sala 95 a Judecătoriei Cluj-Napoca (pe atunci Tribunalul Popular al Orașului Cluj) și a încheiat-o ca magistrat de curte de apel în această sală de dezbateri în care ne aflăm acum – ca învingându-și emoțiile – să vă împărtășească câteva din gândurile și amintirile sale legate de aniversarea instanței noastre.

Istoria Curții de Apel Cluj nu a fost liniară, ci fiecare etapă a sa reprezintă tot atâtea capete de drum. Pasul următor a fost făcut mereu cu ambiția de a porni de la zero, de a reconstrui din temelii, de a surclasa trecutul. Discontinuitățile întotdeauna au avut în spate mize politice, așa cum s-a întâmplat și cu alte instituții din Transilvania în decursul ultimului veac zbuciumat.

Rupturile nu au făcut însă imposibile continuitățile, supraviețuirea unor elemente de legătură, care capătă astfel o valență simbolică, cum este chiar Palatul Justiției, emblematicul edificiu al urbei noastre.

Ideea de justiție dreaptă și fidelă valorilor sociale pe care este întemeiată leagă faptele așa cum ele se succed în trecutul acestei Curți de Apel, începând cu Marea Unire, continuând cu perioada interbelică, refugiul la Sibiu, perioada comunistă și noua sa configurare conturată după 1989.

Această idee dă sens și conținut tuturor ipostazelor sub care s-a prezentat Curtea, ca înaltă instanță judecătorească de-a lungul anilor, făcându-le să fie în realitate părți ale aceleiași istorii.

În asemenea context trebuie să privim momentul de cotitură pe care l-a reprezentat reînființarea Curții de Apel Cluj în 1992, ca urmare a prefacerilor politice și sociale petrecute după victoria Revoluției din decembrie 1989, acestea implicând și remodelarea întregului sistem judecătorec, care purta încă amprenta conceptelor despre justiție ale regimului recent răsturnat de la putere.

Prima conducere numită atunci și-a propus, în mod firesc, racordarea Curții de Apel la valorile europene, pe baza modelelor organizatorice reînnoite. Acest obiectiv nu părea atunci ușor de realizat, aflându-ne în fața unui început de drum anevoios, de punere a temelii unei curți de apel reînnoite, care în ciuda trecutului său glorios, în acele zile nu dispunea încă nici de sediu și nici de personal („resurse umane”, cum spunem acum) urmând să se renască „din propria cenușă” precum pasărea Phoenix.

Astfel, a fost nevoie de capacități organizatorice și manageriale deosebite pentru recuperarea/recucerirea părții de vest a Palatului Justiției, care era ocupată de Facultatea de Științe Economice a Universității, cât și de alte instituții, apoi ne-am confruntat cu dificultățile legate de reabilitarea clădirii, căreia trebuia să i se redea vechea înfățișare, atât în interior cât și în exterior. Aceasta, în condițiile în care ea se afla într-o stare deplorabilă, ca urmare a utilizării în decurs de decenii, contrar destinației originale, sălile de dezbateri fiind transformate în săli de curs, uși înzidite, pereți desființați, etc. Lucrările au necesitat cheltuieli imense și au durat un timp îndelungat.

Rezolvate fiind aceste probleme, cât și aceea a personalului, prin numirile făcute de Președintele Republicii, (Decretul Prezidențial nr. 107/1993), Curtea de Apel și-a luat startul

cu data de 1 iulie 1993, cu un colectiv de 15 judecători, toți cu o înaltă ținută profesională și etică.

Putem afirma că greutățile inerente oricărui început nu ar fi putut învinse fără devotamentul și spiritul de abnegație de care a dat dovadă această mică echipă de magistrați de elită, din care au făcut parte și judecătorii-cărturari profesorul universitar Liviu Pop (azi membru al Academiei Române) și regretatul profesor Ion Turcu, colaborarea cu ei ca și colegi și prieteni constituind un titlu de mândrie pentru noi. În cele din urmă, printr-un efort conjugat, am reușit să readucem Curtea de Apel Cluj la un nivel material și spiritual demn de trecutul și tradițiile sale, punând temelii unei instanțe judecătorești de prim rang, azi un adevărat purtător de drapel al justiției românești, cu un efectiv de 65 de judecători și cu o infrastructură dintre cele mai moderne din țară.

Desigur, privind înapoi la începuturile de acum 100 de ani ale Curții de Apel Cluj și la personalitățile legendare ale justiției clujene din epoca sa de aur, nu putem revendica laurii și meritele lor – fiind vorba și de o altă etapă istorică – dar nici nu trebuie să ne considerăm simpli epigoni ai acestora.

Dimpotrivă, nu greșim cu nimic afirmând că atât judecătorii împreună cu care am trezit Curtea de Apel din „somnul său de decenii” în 1993, cât și cei care au pășit pe urmele noastre – din rândul cărora mulți au obținut înalte grade științifice, au o bogată activitate publicistică și didactică în domeniul dreptului, au promovat la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Consiliul Superior al Magistraturii – am fost și suntem vrednici continuatori ai idealurilor nobile și crezului înaintașilor noștri.

Să urăm deci „La mulți ani !” secularei Curți de Apel Cluj și lucrătorilor săi.